

ללא כותרת, צילום צבע, 40x40

משהו בפשטות מטעה. הסצינות היומיומיות והסביבה הביתית המוכרת מוליכים את הצופה שולל, אבל לא לזמן רב, משהו בצילומים מטריד. ככל שאני מתבונן בהם יותר, אני מבין פחות, הם מתבצרים בפני המבט שלי. אני עובר מהדמות לסביבה ובחזרה לדמות, ולא מצליח לפענח את פשר אי-הנחת הקשה שהצילומים מעוררים בי. האיפוק הטונאלי של הצילום והג'סטות המשחקיות שבו, במקום להחליש את עוצמתו, רק מעצימים את הדרמה של הצפייה בו.

רגעים, עוויתות, פיסות גוף, הארות. הצילומים האלו טראומטיים, הם אינם נכנעים להמשגה – הגוף המופיע בהם קורע את המעטה של הצילום דווקא דרך האנדרסטייטמנט של הבימוי, דרך הפיג'מות, דרך הרפיון הפסיבי של הדמויות. הסתמיות של הצילומים חונקת.

הדמויות אינן רואות את המצלמה, עיניהן עצומות או מוסתרות. זהו צילום של גופים אשר אינם מתקיימים בשדה ויזואלי, קיומם הוא בשדה טקטילי. לכן, סדרת הצילומים, על זירת ההתרחשות המוכרת שלה, ודלות האמצעים שלה, אינה מייצגת את מה שנראה בצילום, אלא מכוננת עולם אלטרנטיבי או תאטרון, בו שולטים חוקי טבע ותודעה שונים. זהו עולם אלים, שבו נעים גופים בתוך ארכיטקטורה אותה הם לא רואים, לצדם של גופים אחרים. כל גוף הוא יחידה תודעתית סגורה, המתקיימת בעולם נטול סיבתיות. הגוף מרגיש התנגדות אנכית, הגוף מנסה להמשיך, ההתנגדות ממשיכה. הגוף מרגיש לפיתה בצווארו, הלפיתה לא מרפה, הגוף נחנק. הגוף מתגלגל על משטח, לידו מתגלגל גוף נוסף בתיאום מושלם. הגוף רטוב, המשטח שתחתיו קר. נחשול אדיר עובר בגוף, רגליו מונפות.

הצופה זר לעולם שנוצר כאן, הוא (כבר) אינו מוכשר להכיר את תודעתן של דמויותיו הגופניות והעוורות. הצופה מטולטל בין שני קטביו של הפיצול עליו מושתת הצילום הזה: כדי להיות בו עליך לעצום עיניים, כדי לראות אותו עליך לפקוח אותן-זוהי הטראומה של ההוויה הגופנית והראייה. טראומה אותה מנכיחים הצילומים ברגישות מופלאה.

"למות, לישון": למרות שהדמויות הללו מתקיימות כמושאו הנחשק של הסנטימנטליזם, החיים כפי שהיו לפני שהעין והתודעה קלקלו אותם, עולמן רחוק מלהיות מפתה. הן שריויות בעולם בלהות, בו הן מתעוותות, מתגלגלות, נתקלות, חונקות, נחנקות, קופאות. יופיו של העולם הזה הוא תענוגו האקסקלוסיבי של הצופה בדמויות, שמתענג על קימור הגב, על התיאום בין התנועות, על הנס של הריחוף, ומתפחדים שנשרו על הקרקע.